

Chết một nồi cơm....

Thế Năm ngày mai, tuần lễ cuối của tháng 11, sẽ là Lễ Tạ ơn tại Mỹ. Mọi các anh chị đọc bài viết để biết cho mùa lễ tạ ơn năm nay của tác giả Hoàng Thanh. Cô tên thật Võ Ngọc Thanh, một đồng nghiệp của tôi 30', hiện là công dân Westminster, Orange County. Bài viết về Lễ Tạ ơn của cô mang tựa đề "Xin Cảm ơn Cuộc Đời" kể về câu chuyện xúc động, giản dị mà khác thường, bắt đầu từ cái bình thường nhất: "Chết một nồi cơm...." Tôi đã đọc bài để biết theo tình thế của bài viết.

Thế là một mùa Lễ Tạ ơn nữa lại đến. Tôi vẫn còn nhớ, lần đầu tiên khi nghe nói về Lễ Tạ ơn, tôi thoáng nghĩ, "Dân người quốc sao mà... "quần" quá, cứ bày đặt lễ này lễ nọ, màu mè, chắc cũng chỉ để có dịp bán thịt lợn, bán hàng để người ta mua tặng nhau thôi, cũng là một cách làm business đó mà..."

Năm đầu tiên đặt chân đến Mỹ, Lễ Tạ ơn hoàn toàn không có một chút ý nghĩa gì với tôi cả, tôi chỉ vui vì ngày hôm đó được nghỉ làm, và có một buổi tiệc quây quần ăn uống với gia đình. Mãi ba năm sau thì tôi mới thật sự hiểu được ý nghĩa của ngày Lễ Tạ ơn. Thời gian này tôi đang theo học tại một Pharmacy để lấy bằng Dược Sĩ. Thời gian này rất đông khách, cứ ngày mới nghỉ là làm không nghỉ tay, đi ngủ thì lúc nào cũng reng liên tục, nên ai nghỉ cũng đều căng thẳng, mệt mỏi, đôi mắt thâm quầng, và hầu như không ai có niềm vui trên môi. Thời gian này có một bà khách quen, tên bà là Josephine Smiley.

Một Bài Viết Thút Cơm Đàng - Chết Một Nữ Công Nhân

Tác Giả: Hoàng Thanh Mùa Thanksgiving
Thứ Năm, 01 Tháng 12 Năm 2011 11:02

Tôi còn nhớ rõ nét một buổi phúc hũ u của bà. Năm đó bà đã gần 80 tuổi, bà bị tê tay và chân nên phải ngồi xe lăn, đôi bàn tay nhợt nhạt nên các ngón tay bà co quắp, và bà đang đi u trư u ng th u giai đ o n cu i. C m i l n bà đ n l y thu c (bà u ng h n m i m y món m i thán g, cho đ lo i b nh), tôi đ u nhìn bà ái ng i. Vì th y r t t i nghi p cho bà, nên tôi th ng ráng c i vui v i bà, thăm h i bà vài ba câu, hay ph đ y chi c xe lăn cho bà. Nghe đ u ch ng bà và đ a con duy nh t b ch t trong m t tai n n xe h i, còn bà tuy thoát ch t nh ng l i b t nguy n, r i t đ o bà b b nh tr m c m (depressed), không đi làm đ c n a, và t 5 năm nay thì l i phát hi n ung th .

M y ng i làm chung trong ti m cho bi t là bà hi n s ng m t mình i nhà đ ng lão. Tôi v n còn nhớ rõ vào chi u hôm tr c ngày l Thanksgiving năm 1993, khi bà đ n l y thu c. B ng đ ng bà c i v i tôi và đ a t ng tôi t m thi p cùng m t b ánh ng t bà mua cho tôi. Tôi cảm n thì bà b o tôi hãy m t m thi p ra đ c li n đi.

Tôi m t m thi p và xúc đ ng nhìn nh ng nét ch run r y, xiêu v o: Dear Thanh, My name is Josephine Smiley, but life does not "smile" to me at all. Many times I wanted to kill myself, until the day I met you in this pharmacy. You are the ONLY person who always smiles to me, after the death of my husband and my son. You made me feel happy and help me keep on living. I profit this Thanksgiving holiday to say "Thank you", Thanh. Thank you, very much, for your smile... R i bà ôm tôi và bà ch y n c m t. Tôi cũng v y, tôi đ ng mà nghe m t mình t, nghe c h ng mình nh n...

Tôi th t hoàn toàn không đ c r ng, ch v i m t n c i, mà tôi đã có th giúp cho m t con ng i có thêm nh l c đ s ng còn. Đó là l n đ u tiên, tôi c m nh n đ c cái ý nghĩa cao quý c a ngày l Thanksgiving. Ngày l T n năm sau, tôi cũng có ý ngóng trông bà đ n l y thu c tr c khi đ óng c a ti m. Thì b ng đ ng m t cô gái tr đ n tìm g p tôi. Cô đ a cho tôi m t t m thi p và báo tin là bà Josephine Smiley v a m i qua đ i 3 hôm tr c. Cô nói là lúc h p h i, bà đã đ a cô y tá này t m thi p và nh cô đ n đ a t n tay tôi vào đúng ngày Thanksgiving. Và cô ta đã có h a là s làm tròn c nguy n sau cùng c a bà.

Tôi b t khóc, và n c m t r n r a c a tôi đã làm nh e h n đi nh ng dòng ch xiêu v o, ngo n nghèo trên trang gi y: My dear Thanh, I am thinking of you until the last minute of my life. I miss you, and I miss your smile... I love you, my "daughter"... Tôi còn nh tôi đã khóc s ng c m t ngày hôm đó, không sao t p t c làm vi c n i, và khóc su t trong bu i tang l c a bà, ng i

"M American"

đã g i tôi b ng ti ng

"my daughter"...

Trước mùa Lễ Tạ ơn năm sau đó, tôi xin chuyển qua làm ở một pharmacy khác, bởi vì tôi biết, trái tim tôi quá yếu đuối, tôi sợ không chịu nổi niềm nhọc nhằn quá lớn, dành cho bà, vào một ngày lễ đặc biệt này, nếu tôi vẫn tiếp tục làm ở pharmacy đó. Mãi cho đến giờ, tôi vẫn còn giữ hai tấm thiệp ngày nào của người bạn nhân này. Và cũng từ đó, không hiểu sao, tôi yêu lễ mừng ngày Lễ Thanksgiving, có lẽ bởi vì tôi đã "cơm" được ý nghĩa thật sự của ngày lễ đặc biệt này.* Thông thường thì Mẹ, Lễ Tạ ơn là một dịp để gia đình họp mặt. Mọi người đều mua một tấm thiệp, hay một món quà nào đó, đem tặng cho người mình thích, mình thích, hay mình tặng cho người.

Theo phong tục bao đời nay, thì trong buổi họp mặt gia đình vào dịp lễ này, món ăn chính luôn là món gà tây (turkey). Tuy vậy tuy nhiên trước ngày Lễ Tạ ơn, hầu như chợ nào cũng bày bán đầy những con gà tây, gà ta, còn sống có, thịt làm sẵn cũng có... Còn mỗi mùa Lễ Tạ ơn, có cả trăm triệu con gà bị giết chết, làm thịt cho mọi người ăn nhậu. Người Việt mình thì hay chế thịt gà tây ăn lót dạ, nên thường làm món gà ta, "gà đi bả."

Ngày xưa tôi cũng hay ăn gà vào dịp lễ này với gia đình, nhưng từ ngày biết Đạo, tôi không còn ăn thịt gà nữa. Tuy vậy tuy nhiên trước ngày lễ, họ tôi làm được việc gì tốt, dù rất nhỏ, là tôi lại hay những công đức cho tất cả những con gà, tây hay ta, cùng tất cả những con vật nào đã, đang và sẽ bị giết trong dịp lễ này, cầu mong cho chúng thoát khỏi kiếp súc sanh và được đưa thai vào một kiếp sống mới, tốt đẹp và an lành hơn.

Từ hơn 10 năm nay, cứ mỗi năm đến Lễ Tạ ơn, tôi đều ráng sắp xếp công việc để có thể tham gia vào những buổi "Free meals" tổ chức bởi các Hội Từ Thiện, nhằm giúp bữa ăn cho những người không nhà. Có đến với những bữa cơm như thế này, tôi mới thấy thoải mái cho những người dân Miền nghèo đói, Miền trẻ có, Miền đen có, người da vàng cũng có, và có cả người Việt Nam mình nữa. Họ đứng xếp hàng chờ đợi để ăn, rất trật tự, trong gió lạnh mùa thu, nhiều người không có một chiếc áo ấm, răng đánh bõ cộp...đều chia sẻ phần mình được lãnh một phần cơm và một chiếc khăn, một cái túi ngủ qua đêm. Ở nơi đâu trên trái đất này, cũng luôn vẫn còn rất rất nhiều người đang cần những tấm lòng nhân ái của chúng ta...

Nếu nói với hai chữ "Tạ ơn" với những người mà ta từng chịu ơn, thì có lẽ cái list của chúng ta sẽ dài lắm, bởi vì không một ai trên cõi đời này mà không từng mang ơn một hay nhiều người khác. Chúng ta được sinh ra làm người, đã là một ơn sống của Thiên Đàng. Như tôi đây, có được ngày hôm nay, người viết những dòng này, cũng là ơn Cha, ơn Mẹ, ơn Thầy... Cám ơn

quê hương tôi -Việt Nam , với 2 mùa mưa nắng, với những người dân bên cùng nhau khó. Quê hương tôi- nơi đã đón nhận tôi từ lúc sinh ra, để tôi trong tim tôi biết bao nhiêu là kỉ niệm cơm thịt thiêu. Quê hương tôi, là nơi này, niềm hạnh phúc của tôi, ngày tôi ngày qua xa quê hương... Cảm ơn Mẹ, đã sinh ra con và nuôi dưỡng con cho đến ngày trưởng thành.

Cảm ơn Mẹ, với những tháng ngày nhọc nhằn đã làm nên Mẹ cùng xương, vai Mẹ oằn đi, với những nỗi buồn lo mà Mẹ đã từng âm thầm chịu đựng suốt gần nửa thế kỉ qua... Cảm ơn Ba, đã nuôi nấng, dạy dỗ con nên người. Cảm ơn Ba, với những năm tháng cồng cênh, những chuốc ngày dài để con được khỏe mạnh, với những giọt mồ hôi nhễ nhại trên lưng áo Ba, để kiếm tiền để nuôi con ăn học....

Cảm ơn các Thầy Cô, đã dạy dỗ con nên người, đã truyền cho con biết bao kiến thức để con trở thành một người học sinh giỏi, xã hội... Cảm ơn các chị, các em tôi, đã chia sẻ với tôi những tháng ngày cồng cênh, những buổi đi đứng trên xa quê hương, đã chia vui, đồng viên những lúc tôi thành công, đã nâng đỡ, với tôi dạy dỗ khi tôi vấp ngã hay thất bại...

Cảm ơn tất cả bạn bè tôi, đã từng cho tôi biết bao nhiêu kỉ niệm - buồn vui- những món quà vô giá mà không sao tôi có thể mua được. Nếu không có các bạn, thì có lẽ cơm thịt thiêu áo ngực của tôi không có chút gì để mà lưu luyến... Cảm ơn những bạn thân ngày xưa, đã "nuôi" tôi cơm thịt năm trời Đồi heo, buổi những lon "gigo" cơm, bữa rau, bữa trứng, buổi những chén chè nhỏ nhỏ, ú hay những ly trà đá cần tin ngày nào. Cảm ơn các bạn nhân của tôi, đã ban tặng cho tôi những niềm vui trong công việc. Các những bạn nhân khó tính nhất, đã giúp tôi hiểu thế nào là cái khờ, cái đau của bạn tốt...

Cảm ơn các ông chú, bà chú của tôi, đã cho tôi biết giá trị của tiền, để tôi hiểu mình không nên phung phí, vì tiền là những thứ bao giờ cũng phải đánh đổi bằng công lao khó nhọc... **Cảm ơn những người tình, các những người tình bạn ra đi, đã giúp tôi biết được cơm thịt nhàn nhàn đó là Tình yêu, là Hạnh phúc, và cơm thịt nào là đau khổ, chia ly.**

Cảm ơn những dòng thơ, dòng nhạc, đã giúp tôi tìm vui trong những phút giây thất thất nhất, để quên đi chút sự muộn phiền, để thấy cuộc đời này vẫn còn có chút gì đó đẹp, để thảnh thơi... Cảm ơn những tháng ngày cơm của cuộc sống, đã cho tôi niềm đam mê và mùi vị ngọt ngào, cay đắng của cuộc đời, để nhận ra cuộc sống này là vô thường... để tôi đó biết đến "cái tôi"- cái ngã mình của ngày nào... Xin cảm ơn tất cả... những ai đã đến trong cuộc đời tôi, và các những ai tôi chia sẻ những quen biết. Bởi vì:

*"Trăm năm trước thì ta chưa gặp,
Trăm năm sau biết gặp lại không?
Cuộc đời sống sống không không
Thôi thì hãy sống hết lòng với nhau..."*

Và cứ thế mỗi năm, khi mùa Lễ Tạ ơn đến, tôi lại đi mua những món thiếp, hay mua chút quà để tặng Mẹ, tặng Cha, tặng những người thân thân thương, và những người đã từng giúp đỡ tôi. Cuộc sống này, đôi lúc chúng ta cũng cần nên biết tình thương yêu của mình, bằng một hành động gì đó nhỏ, dù chỉ là một lời nói "Con thương Mẹ", hay một món thiếp, một cành hoa. Tình thương, là phải được cho đi, và phải được đón nhận, bởi lẽ mai này, những người thương của chúng ta không còn nữa, thì ngày Lễ Tạ ơn sẽ có còn ý nghĩa gì không? Xin cho tôi được một lần, nói lời Tạ ơn: Cảm ơn lắm, cuộc đời này...